

UTSS SALAMIS

V NEFRITOVÉ KLECI

JAKUB MAŘÍK

KNIHY JAKUBA MAŘÍKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

UTSS Salamis

Ve stínu slunce
V ledovém sevření
V Krvavém pásu
V mrtvé zóně
V jámě lvové
V nefritové kleci

V NEFRITOVÉ KLECI

JAKUB MAŘÍK

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Mařík, 2024

Cover Illustration © Tomáš Flak, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-739-9 (pdf)

V TEMNÝCH HLUBINÁCH

Nad okrajem závrtu Olipa se objevilo *Comodo* a tvrdohlavě se vzpíralo silnému větru, který to dnes vytáhl na pětáctýřicet kilometrů v hodině. Olipa patřila mezi menší závrtky a nebylo v ní dost úrodné půdy pro farmaření, ale kvůli její strategické poloze v ní postavili jedno ze čtyř dep velebitské podzemní maglevové sítě. Na přistávací plošinu pro transportéry tam už moc místa nezbylo a pilot *Comoda* právě v praxi testoval staré úsloví o velbloudu a uchu jehly.

„Už jsou tady, Gorane!“ řekl do vysílačky dispečer Lesjak, zatímco pohledem nervózně těkal mezi *Comodem* a modrou tečkou na obrazovce, která zastupovala rychle se přibližující vlakovou soupravu. „Pěchota už je tady!“

„*Dokud nebude u mě, je mi to platný jak mrtvýmu zimník!*“ zaječel na něj z reproduktorů strojvedoucí. „*Ty svině už se dobývají do sousedního vagonu!*“

Comodo konečně kleslo dostatečně nízko do závrtu, aby uniklo větru. Jeho let se stabilizoval a pilot ho zkušeně navedl na přistávací plošinu. Jakmile se podvozek dotkl země, z přepravního prostoru vyběhlo pět koloniálních pěšáků. Čtyři zaujali pozice kolem nástupiště na slepé koleji, kam Lesjak vlak odklonil, a jejich velitel s frčkami seržanta zamířil k dispečinku.

„Seržant Dreven, koloniální pěchota,“ představil se, když vstoupil do místnosti a postavil se Lesjakovi za záda. „Jaká je situace?“

„Jaká je situace? Jsem úplně v hajzlu, taková je situace!“

Seržant Dreven se zamračil na reproduktor, ale nijak to nekomentoval. Právě teď potřeboval stručná fakta a hysterický strojvedoucí mu nepřipadal jako nejlepší zdroj. Místo toho se podíval na Lesjaka a významně povytáhl obočí.

„V tunelech něco napadlo soupravu V-16.“

„Něco...“, zopakoval nespokojeně Dreven. „Můžete to trochu rozvinout?“

„Nevíme, co to je. V každém vagonu s kravami byla jen jedna kamera, a než strojvedoucí zjistil, co se děje, přes krev nebylo nic vidět.“

„Roztrhlo je to za tři minuty! Padesát krav, dva vagony a stačily jim na ně tři minuty!“ ječel na druhé straně komunikátoru strojvedoucí, jako by nejel v tichém maglevu, ale musel překřikovat supící parní lokomotivu. *„Strašnější zvuky jsem v životě neslyšel!“*

Dreven toho o kravách moc nevěděl, ale předpokládal, že tak velké zvíře by se mělo zvládnout chvíli bránit, zvláště když jich tam bylo víc. Ať už se do vlaku dostalo cokoliv, nebude to jen jeden tvor.

„Kdy sem dorazí?“

„Za šestnáct minut,“ odpověděl mu Lesjak.

„Šestnáct minut? To ten maglev nemůže jet rychleji?“

„Možná jste si toho nevšiml, majore, ale místní železnice vede lávovými tunely se spoustou zatáček. Není to žádná rovinka v Provence, kde by se dalo jezdit tři sta padesátkou.“

„Rozumím.“ Dreven se opřel o pult a sledoval modrou tečku, jako by ji v duchu káral za pomalost. Pak se zamračil a naklonil hlavu. „To byla střelba? V tom vlaku je někdo ozbrojený?“

„Měl by to být nákladní –“

„*V Iloviku jsem nabral podporučíka od mariňáků,*“ přerušil Lesjaka strojvedoucí. „*Je ve vedlejším vagonu, ale má jen pitomou pistoli!*“

„Přiberte ho na náš kanál,“ nařídil mu Dreven. „Okamžitě.“

Koloniální pěchota sice mariňáky neměla moc v lásce, protože se považovali za něco extra, jak neustále létali sem a tam, zatímco koloniálové zřídka opouštěli první přidělenou planetu, ale někdo s hodností podporučíka by si měl zachovat dostatečně chladnou hlavu, aby mu dodal potřebné informace.

„*Hned, hne–*“ Strojvedoucí se odmlčel a pak vyděšeně zaječel: „*Je pryč! Oni ho vytáhli z vlaku!*“ V pozadí se ozvala hlasitá rána doprovázená skřípáním kovu. „*A teď se dobývají ke mně! Snaží se prorazit dveře!*“

Terminál varovně zapípal. Modrá tečka zastupující vlakovou soupravu V-16 zčervenala a začala výhružně blikat. Lesjak na ni klepl prstem a vedle ikony se objevila její současná rychlost – sedmdesát kilometrů v hodině v tunelu, kde se mělo jezdit padesátkou.

„Gorane, musíš zpomalit.“

„*Zpomalit? Přeskočilo ti? Ty bestie už jsou skoro vevnitř!*“

„Gorane, jedeš na odstavnou kolej. Jestli to okamžitě nestáhneš pod šedesát, přejedeš a napálíš to do stěny závrtu!“

„*Pořád lepší než se nechat –*“ Další kovový zvuk, jako když se trhá víko konzervy. „*Roztahujou dveře! Oni roztahujou dveře!*“

„Jak vypadají, Gorane?“ vyštěkl do mikrofonu Dreven. „Co jsou zač?“

„*Ne, ne, néééé!*“

Výkřik skončil vlhkým trhavým zvukem.

„Gorane? Gorane!“ zakřičel do mikrofonu Lesjak. „Zatraceně...“

Dispečer se na dálku připojil k řízení maglevu a stáhl rychlost na bezpečnou úroveň. Seržant Dreven zatím informoval své muže o nejnovějším vývoji. Když už nebyla šance zachránit strojevedoucího, koloniální pěšáci se stáhli od kolejí a našli si úkryty, ze kterých namířili zbraně na nástupiště.

„Zůstaňte tady,“ nařídil Dreven dispečerovi a odešel za svými muži.

Vlak dorazil o patnáct minut později, autopilot ho perfektně srovnal s nástupištem a vypnul motor. Poslední dva vagony vypadaly jako plechovky po amatérské střelecké soutěži, v bocích jim zel půltucet otvorů o průměru necelý metr, kov byl ve všech případech vychlípěný ven. Z děr stále stékala krev a lemovaly je kusy masa a kůže zachycené na pokrouceném kovu, jak tamtudy někdo protahoval příliš velká kravská těla. Čelní sklo lokomotivy zakrýval jeden dlouhý krvavý cákanec.

Dreven chvíli čekal, jestli uvnitř nezahlédne pohyb. Teprve když si byl v rámci možností jistý, že ve vlaku nikdo není, rozdělil své muže – dva poslal hlídat tunel a se zbylou dvojicí nastoupil do vlaku. Kompletně ho prošli od lokomotivy po zadní vagon, ale kromě spousty krve tam po strojevedoucím, mariňákovi nebo padesáti kravách nenašli jedinou stopu.

Comodo, které se o necelou hodinu později sneslo do závrtu Oli-pa, bylo robustnější a o poznání novější než model, který tam už na přistávací plošině stál. Lodní znak na boku, drak s hadovitým tělem obtočený kolem hromady zlata, prozrazoval, že transportní plavidlo na povrch přiletělo z *Dragonu*, nové třídy masivních těžkých křižníků, které se měly stát páteří United Terra Fleet.

Jindy by si seržant Dreven při tom pohledu povzdechl, protože mariňáci na nejnovější lodi budou zaručeně ještě nafoukanější

než obvykle, ale dnes byl za jejich přilet vděčný. Velebit byl už jedenáct let považován za bezpečnou planetu, což v praxi znamenalo zredukovanou posádku koloniální pěchoty, která ani zdaleka nestačila na zajištění všech výjezdů ze železničních tunelů. Naštěstí se právě na orbitě nacházela hned dvě plavidla UTF a devět družstev mariňáků bylo víc než vítanou posilou. Sakra, dnes by vítanou posilou byla i rozvědka.

Dreven počkal, až začnou přistávat, než se jim vydal naproti. Spočítal si to perfektně, dveře *Comoda* se odsunuly stranou, když ho od schodů dělilo ještě pár metrů, a s velitelkou družstva, která vystoupila jako první, se setkal dole pod plošinou. Nikdo z jeho mužů ho tak nemohl obvinít, že za mariňáky dolejí, a oni si zase nemohli stěžovat, že je nepřivítal. Ideální kompromis.

„Seržant Dreven, koloniální pěchota. Vítejte na Velebitu.“

„Major Kallirisová, UTSS *Fafnir*.“ Tmavovlasá mariňacka se podívala na zbídačenou vlakovou soupravu. Na hrudním plátu bojového obleku měla nakreslenou usmívající se kosatku. „To je ten vlak?“

„Ano, majore. Pojdte, ukážu vám...“ Dreven se krátce zadrhl, překvapeně zamrkal a pak se to pokusil zamaskovat zakašláním. „Ukážu vám ho.“

Kallirisová se pobaveně usmála. „Předpokládám, že právě vystoupila desátník Molanderová.“

„Prosím?“

„To nic, seržante. Ona už tak na lidi působí.“

Kallirisová se otočila ke *Comodu*. Všech pět mariňáků bylo venku a desátník Kerstin Molanderová je díky svým dvěma metrům a třem centimetrům převyšovala skoro o hlavu. Navíc to nebyla žádná vytáhlá nudle a Kallirisová věděla, že sedm jmen vesmírných stanic, která měla vytetovaná na bicepsu, nejsou její

předchozí umístění, ale místa, kde se stala šampionkou neoficiálních zápasů. *Fafnir* mezi nimi chyběl a pravděpodobně tam nikdy nepřibude, protože za á, Kallirisová na své lodi zápasy netrpěla, a za bé, pravděpodobně se tam nikdy nenajde dost hlupáků, kteří by se s ní chtěli poprat. Když Molanderová zašla do posilovny, někteří mariňáci raději rovnou odešli, aby z jejich výkonů neměli mindráky.

Jakmile se se seržantem Drevenem přiblížila k vlaku, Kallirisová si raději stáhla hledí a odsunula na přílbě krytky filtrů. Před pachem krve a vyvržených vnitřností ji to moc neochránilo, ale zabránilo to místním mouchám, které ten pach musel přilákat z okruhu několika kilometrů, aby jí vletěly do obleku.

Nejdřív si vagony obešla zvenku, aby si prohlédla proražené otvory. Hned si všimla, že kov je vychlíněný ven, jako by stěnu vagonu zevnitř prostřelilo dělo. Dovnitř byl prohnutý jenom na několika místech na okrajích a vždy v lehce půlkruhových otvorech. Kallirisová odhadovala, že neznámý tvor nejdřív stěnu prorazil končetinami a pak narušený kus kovu vyrval ven.

„Tohle bude váš hlavní problém,“ poznamenal Dreven. Kallirisová se na něj tázavě podívala a Dreven zabušil na bok vagonu. „Není to žádná lehká slitina, z jaké by byly vagony na Zemi. Železnici z větší části postavili v lávových tunelech, a i když je zpevnili, pořád tady bylo riziko, že by mohlo dojít k závalu. Proto si koloniální správa objednala opravdu festovně zakázkové vozy, které měly zával vydržet. Potvora, co je dokázala prorazit, si určitě poradí i s bojovým oblekem.“

Kallirisová si u nejbližší díry stoupla na špičky a podívala se, jak tlustá stěna je. Dreven nepřeháněl. Taková rána bojový oblek minimálně prohne.

„Můžeme dovnitř?“ zeptala se.

„Samozřejmě. Chcete začít v jatkách, nebo v kabině?“

„V kabině, to nejlepší si nechám na závěr.“

Když Kallirisová nastoupila, nejdřív si všimla, že přístrojová deska stále funguje. Desítky poblikávajících kontrolky a pět monitorů zůstaly v naprostém pořádku, jen je částečně zakrývala ztuhlá krev. Vzhledem k tomu, v jakém stavu byly vagony, by čekala, že se neznámí tvorové vyřadí i na ovládání. Je však elektronika nezajímala, šli jen po živé kořisti. Protože k útoku došlo v podzemí, nepřekvapilo by ji, kdyby byli slepí a řídili se jinými smysly, které elektronika nezaujala.

Opřela se o pult a podívala se na krvavý cákanec na předním skle. Jediné seknutí, které strojvedoucího okamžitě zabilo, a dost silné, aby v zaschlé krvi rozeznala i kusy látky a masa. Neviděla však žádné menší stříkance, jež by zůstaly na podlaze a stěnách, kdyby se tvor na strojvedoucím začal krmit. Jen dvě řady kapek, jak si ho odnesl, aniž by se tělo dotýkalo podlahy.

Kallirisová po krvavé stopě došla ke zničeným dveřím. Stejně menší proražené otvory jako na vnější stěně, jako by na ně někdo zaútočil obřím sekáčkem na led. Dveře samotné nebyly vyrvané, ale roztažené. Zajímalo by ji, jestli to byla náhoda, nebo jestli se tvor poučil při procházení mezi vagony. Pokud by to byla druhá možnost, v tunelech na ně číhaly pěkně chytré bestie.

Prošla dveřmi a rozhlédla se po krátkém vagonu s několika sedačkami, v porovnání s nákladními za ním polovičním. Tady obvykle jezdil vlakový personál, do nákladní soupravy ho asi zapojili pro případ, že by někdo potřeboval svězt do farmářského kráteru, kam osobních vlaků moc nejezdilo.

Třeba jeden neznámý mariňák.

Kallirisová zatím jen věděla, že nesloužil ani na *Fafnirovi*, ani na *Liberatoru Petar Zrinski*, který kotvil na orbitě. Byla to první

věc, již si ověřila, když se seržant Draven zmínil, že mezi oběma možná bude mariňák.

Ve stěnách a sedačkách našla několik otvorů po kulkách z pistole. Všechny byly ve výškovém rozmezí osmdesát až sto centimetrů, což bude výška, ve které se nacházel útočnickův trup. Na potazích několika sedaček viděla zasychající namodralé skvrny – mariňák pár útočníků minimálně zranil. Vedle dveří zela ve vnitřní stěně díra, jak tam někdo něco odtrhl a vyhodil z vlaku. Boky osobního vozu zůstaly neporušené, útočníci se dovnitř dostali přes spojovací dveře z nákladních vagonů, ale výstupní dveře úplně chyběly, protože je někdo zevnitř vyrazil. Tudy museli ven vyhodit mariňáka.

„Zkusil se někdo spojit s tím mariňákem?“ zeptala se seržanta.

„Zkoušeli jsme to, ale v tunelech není signál,“ odpověděl Dreven. „Soupravy musí používat subprostorové vysílače, aby udržely spojení.“

„Takže ptát se na nouzový maják je taky zbytečné.“

„Nezachytili jsme jediné pípnutí, madam. Vyhodili ho na špatném místě, osm kilometrů od našeho závrtu a tunel je samá zatáčka.“

Kallirisová jen pokývala hlavou a pokračovala do prvního nákladního vagonu.

Dreven nepřeháněl, když ho nazval jatkami. Krev byla úplně všude, krávy neumíraly tak rychle jako strojvedoucí a útočníci si zjevně chtěli být jistí, že jsou po smrti. Stěny a strop vypadaly, jako by tady umělecká tvorba Jacksona Pollocka prošla krátkou karnální fází – stříkanců krve bylo tolik, že ani nešlo poznat, kde jednotlivé krávy stály. Na podlaze ve směsici krve a výkalů ležely kousky vnitřností, ale kromě zadní nohy, hladce odseknuté pod kolenem, žádný větší kus masa nenašla.

Padesát krav zabitých a odnesených za jak dlouho... deset minut?
Na vlak musela zaútočit menší horda.

„Myslím, že už jsem viděla dost,“ řekla Kallirisová a vystoupila z vlaku. Když se párkrát nadechla čerstvějšího vzduchu, otočila se k Drevenovi. „Už víte, kde došlo k útoku?“

„Ano. Pojdte se mnou, ukážu vám to na mapě.“

Dreven ji odvedl do budovy dispečinku vedle depa. U soustavy obrazovek tam seděl postarší muž, jehož bledá tvář dokazovala, že neodolal, zašel se podívat do vlaku a teď toho lituje.

„Lesjak, dispečer. Major Kallirisová od mariňáků,“ představil je seržant Dreven. „To on byl s vlakem v kontaktu, když došlo k útoku.“

„Můžete mi to místo ukázat na mapě?“ požádala ho Kallirisová.

„Samozřejmě. Je to ta žlutě zvýrazněná sekce tunelu.“

Kallirisová se podívala na mapu. Plán velebitské podzemní železnice připomínal schéma londýnského nebo newyorského metra, nebylo to jen pár tras, ale komplikovaná síť navzájem se křížujících tunelů. Hlavní trasy spojovaly sedm velkých kráterů, kde se nacházely menší města a farmářské usedlosti, ale kromě nich tu ještě byly odbočky k šestnácti osídleným závrťům a několika velkým jeskyním. Tříkilometrový žlutý úsek se na mapě prakticky ztrácel.

„Vybrali si k útoku jedno z nejhorších možných míst,“ okomentoval to Lesjak. „Přímo na hlavním tahu mezi krátery Korčula a Pašman. Je to jedna z nejvytíženějších tras.“

Kallirisová ho probodla ledovým pohledem. „Nechcete mi snad říct, že tam hodláte poslat další vlak.“

„Co? Ne, to samozřejmě ne. Celá oblast je uzavřená...“

„Místo útoku je problém hlavně pro nás,“ vzal si slovo Dreven. „Vidíte všechny ty křižovatky v okolí? Těmi tunely se můžou

dostat do čtyř kráterů, devíti závrťů a k jedné podzemní továrně. To je čtrnáct tunelů, které musíme zajistit, a to jsou jen ty nejbližší. A všimla jste si, jaké je nahoře počasí?“

„Trochu tam fouká,“ řekla Kallirisová. Ve skutečnosti vítr s jejich *Comodem* házel tak prudce, že polovina družstva měla problémy udržet v žaludku snídani.

„A to byla teprve předehra. Podle meteorologů nás čeká minimálně pětihodinová vichřice, takže na vzdušnou evakuaci můžeme zapomenout. Budeme muset hlídat závrty, kde pracuje jen dvacet třicet lidí, protože je odtamtud nemáme jak dostat. Budeme příšerně roztažení, a navíc musím nechat pár lidí v záloze, kdyby se ty potvory nakonec vydaly do vzdálenějších stanic.“

„Souhlasím, že to není zrovna ideální situace,“ přikývla Kallirisová. Pak se naklonila blíž k mapě a studovala popisky u stanic, které byly k označenému úseku nejbližší. „Nenapadá vás, co by je mohlo vyprovokovat k útoku?“

„Vyprovokovat?“

„Bylo mi řečeno, že železnice bez problémů funguje několik let a k žádným incidentům nedošlo ani při stavbě,“ řekla Kallirisová. „Museli mít nějaký důvod, proč zaútočili zrovna teď. Neprobíhá v okolí těžba nebo stavební práce?“

Dreven zavrtěl hlavou. „Nejbliž je diamantový důl Kidd en Wint, jenže ten je od místa incidentu dobrých čtyřicet kilometrů a těží se tam už čtyři roky. Ale minulý týden jsme tady měli menší zemětřesení.“

„Silné?“

„Necelá trojka.“ Když se na něj Kallirisová tázavě podívala, dodal: „Cítíte, že se něco děje, ale nanejvýš vám to udělá vlny v hrnku s kafem.“

„Takže nevíme, co jsou zač, odkud se vzali ani proč zaútočili.“ Kallirisová si poklepala na bok přílby, jako by se tak mohla dostat k malé náušnici v pravém uchu. Dělala to vždy, když nad něčím přemýšlela, zlozvyk, kterého se marně snažila zbavit. „Budu se opakovat, ale opravdu to není zrovna ideální situace.“

„Nabídka, že tam pošlu svoje chlapy, stále platí,“ připomněl jí seržant Dreven.

Kallirisová zamítavě zavrtěla hlavou. „Ne. Až se to roznese, a ono se to roznese rychle, kolonisté začnou panikařit a budou potřebovat vidět svoji koloniální pěchotu, ne přivandrovalce v neznámých bojových oblecích.“

Dreven s ní musel neochotně souhlasit, přestože jeho osobně výprava do lávových tunelů nelákala ani v nejmenším.

Kallirisová se otočila k Lesjakovi. „Máte tady něco, co nás tam zaveze? Ideálně něco jiného než vlak venku?“

„V depu máme automatickou servisní drezínu,“ odpověděl dispečer. „Ovládá se na dálku, stačí jen nastoupit.“

„Připravte ji. Vyrazíme hned, jak to půjde.“

U většiny planet s tak vysokým kolonizačním indexem jako Ve-lebit se lidé při pohledu z orbity rozplývali nad jejich krásou, ale osídlená oblast na severu největšího kontinentu měla do mimozemského ráje hodně daleko.

Pár set tisíc let zpátky tam několik sopek v havajském stylu pomalu pokrylo lávou území o rozloze šest set kilometrů čtverečních, a než konečně vyhasly, ještě to několikrát zopakovaly. Jednotná masa čedičových vyvěřelin byla narušená jen sopečnými krátery a závrtý v místech, kde se propadly lávové jeskyně, při pohledu z vesmíru to vypadalo jako následky ošklivých planetárních neštovic. Do vyhaslých sopek a závrtů se však časem dostala

vegetace a v úrodné vulkanické půdě uprostřed bazaltové pustiny brzy vznikly rozsáhlé oázy, které nakonec přilákaly pozornost pozemských kolonistů.

Zatímco povrch čedičových plání neustále bičoval silný vítr, uvnitř kráterů a závrťů panoval klid a farmářské osady se rychle rozrůstaly. Poslední rok místní dokonce začali experimentovat s chovem dobytka, když se ukázalo, že krávy nejenže dokážou strávit místní traviny, ale navíc se mezi nimi neschovává nic, co by jim mohlo uškodit. V kráteru Pašman dokonce vznikl ranč, který se chtěl časem poměřovat se zlatou dobytkářskou érou v Severní Americe. Kdyby se však kolonie spoléhala jenom na vzdušnou přepravu, nikdy by se tak nerozrostla.

Vichřice, kvůli kterým by se na Zemi rozesílaly výstrahy, tady byly na denním pořádku a transportéry většinou létaly jen mezi povrchem a plavidly na orbitě. Velebit však kolonistům nabídl vlastní řešení – jednu z nejrozsáhlejších sítí lávových tunelů ve známém vesmíru. Některé si sice přivlastnily řeky, ale i tak tam zůstaly stovky kilometrů tunelů, jimiž nejprve projížděla speciální vozidla a nakonec soupravy maglev vlaků. Velebitská podzemní železnice byl olbřímí projekt, investice, kterou nepřímó dotovalo hned několik kolonií v evropském sektoru, když se jejich vlastní projekty odložily. Vyplácela se několik let, umožňovala rozrůstání kolonie, neměla žádné větší problémy... a teď v ní něco rozcupovalo všechno živé ve vlaku, který místo krav klidně mohl převážet školní výlet.

Kallirisová si plně uvědomovala, že operuje v krátkém časovém okně, kdy nalezení a případná likvidace neznámých tvorů je pouze vojenská záležitost. Jakmile se zpráva dostane z planety na Zemi, vloží se do toho i politici, a až něco takového začnou řešit politici... no, Kallirisová doufala, že tou dobou bude *Fafnir* v sousedním sektoru.

Drezína, kterou jim připravil Lesjak, vypadala jako minibus, je-
muž někdo odmontoval kola a nahradil je magnety. Byla navrže-
ná pro přepravu šesti lidí, ale uvnitř jich nakonec jelo jen pět,
protože desátník Molanderová se usadila na malé otevřené korbě
před kabinou. Nemohla za to ani tak její výška jako nádrž s pali-
vem do plamenometu, kterou nesla na zádech. Kvůli ní také
drezína jela pozpátku, protože jestli narazí na něco, na co nebu-
de mariňácké družstvo stačit, Molanderová při ústupu promění
tunel v jedno velké ohnivé inferno. Fauna na mimozemských
planetách sice neustále překvapovala rozmanitostí, ale zkušenost
už mariňáky naučila, že když dojde na nejhorší, v drtivé většině
případů hoří úplně stejně jako na Zemi.

„*Blížíte se k úseku, kde jsme přišli o strojvedoucího,*“ upozornil
Kallirisovou přes vysílačku Lesjak.

„Rozumím. Zpomalte nás na třetinovou rychlost.“ Kallirisová
se otočila k desátníku Olteanovi, který jel vedle ní a před převze-
tím drezíny absolvoval rychlokurz v ovládání reflektorů. „Luco,
posviťte na stěny. Brzy bychom mohli něco vidět.“

Drezína byla vybavena třemi pohyblivými reflektory – dva po
stranách a jeden velký vpředu, který mohl kontrolovat magne-
tické pražce i strop – a Oltean oba menší zapnul a namířil na
stěnu ve výšce, kde se nacházela většina do vagonu proražených
otvorů.

Zatímco dno tunelu bylo zpevněné a zarovnané, stěny větší-
nou zůstaly v původní podobě a světlo reflektoru je proměnilo
v jednu velkou stínohru. Za každým čedičovým výstupkem se
rozlilo malé stínové moře, kde by se mohl skrývat menší člověk,
než ho drezína objela a temnotu rozehnala. Trhliny ve stěně se

také zdály být mnohem širší a hlubší, dokud si na ně neposvítíl reflektor a neukázal škvíru, do které by se nevešla ani zaťatá pěst.

Záhadní tvorové se však do tunelu museli nějak dostat a Kallirisová v duchu neustále přehodnocovala, jak velcí by mohli být a jak velký otvor ve stěně by potřebovali. Vycházela jen z děr ve vagonu, ale ty mohly zvětšit protahované krávy. A co když byl tvor amorfní? Kallirisová si s tou představou chvilku pohrávala, než ji rázně zavrhl. I kdyby něco jako obří supersilná améba existovalo, nemuselo by roztahovat dveře mezi vagony.

Neušlo jí, že mariňáci přestali s obvyklým předbojovým vtípkováním a holedbáním. Všichni byli potichu a s připravenými zbraněmi se v nepravidelných intervalech vykláněli z oken, když se jim zdálo, že něco zahlédli. Okna drezíny se nedala otevírat, a proto je ještě před odjezdem všechna odstranili. Proti tvorovi, který prorazí zesílený bok vagonu, by je centimetr standardního polyplastu stejně neochránil a střílny byly užitečnější než falešný pocit bezpečí.

„Vidím krev,“ ozvala se za Kallirisovou desátník Wojnarová.

„Kde?“

Wojnarová poklepala Olteanovi na rameno a ukázala prstem. Kameny vedle pražců se tam vlhce leskly.

„Dobrý postřeh, Sabino,“ pochválila ji Kallirisová, než zapnula palubní komunikátor. „Lesjaku, jsme na místě. Zpomalte nás o dalších pět kilometrů v hodině.“

„*Rozumím, majore.*“

O pár sekund později Kallirisová zahlédla na stěně krvavý flek se zbytky chlupaté kůže, který přehlédnout opravdu nešlo, a další rychle následovaly. Tvorové mrtvé krávy zjevně nevytlačovali zevnitř, ale vytahovali zvenčí a odhazovali. To na jednu stranu znamenalo, že jich na vyklizení dvou vagonů nemuselo být tak

moc, ale koordinovaná činnost zase naznačovala inteligenci někde na úrovni vlčí smečky.

Oltean se nečekaně natáhl a praštil do tlačítka nouzového zastavení.

„Co se děje, Luco?“ chtěla vědět Kallirisová.

Oltean ukázal prstem daleko před drezínu. „Něco tam bliká,“ řekl.

Kallirisová přimhouřila oči a opravdu zahlédla slabé blikající světlo, mohlo od nich být tak padesát metrů.

„*Co se stalo? Proč jste zastavili?*“ ozval se ve vysílačce vyplašený Lesjak. „*Našli jste je?*“

„Zatím ne, ale možná jsme našli něco jiného,“ odpověděla Kallirisová. „Ozvěme se, až to vyřešíme.“

Blikání neustávalo a Kallirisové se navíc zdálo, že se vzdaluje od stěny tunelu, kde ho uviděli poprvé. Nevěděla, co to je, ale blikalo to příliš nepravidelně na to, aby šlo o železniční signalizaci.

Ne, neblikalo to nepravidelně.

Blikání bylo *pravidelně* nepravidelné, stačilo se chvíli dívat, aby poznala, že se v něm střídají krátké a dlouhé intervaly.

Někdo si vzpomněl na starou dobrou morseovku.

„P,“ uslyšela za zády rotmistra Fourniera, kterému to došlo také. „S... T... R...“

„Strop,“ rozšifrovala Kallirisová vzkaz. „Luco, posviťte na strop.“

Desátník Oltean zvedl hlavní reflektor a přejížděl paprskem světla po stropě. Když se světelný kruh vzdálil na třicet metrů, v tmavém čediči se objevil mnohem světlejší útvar.

„Takže takhle vypadá náš potíživista,“ zabručela Kallirisová.

Tvor na první pohled patřil k pavoukovcům – osm dlouhých nohou pokrytých mléčným chitinem a mezi nimi v porovnání

s končetinami relativně malé tělo s chlupatými makadly. Neměl viditelné oči, na hladké hlavě neviděli ani jejich zakrnělé pozůstatky. Tohle nebyl tvor, který kdysi dávno zabloudil do lávových tunelů a přizpůsobil se životu v temnotě, tenhle pavoukovec byl výsledkem dlouhé podzemní evoluce.

„Víš o nás,“ varoval je rotmistr Fournier.

Když to mariňáci uslyšeli, pevněji sevřeli útočné pušky, které teď od výstřelu dělilo jen nepatrné zvýšení tlaku na spoušti. Fournier neměl žádný doktorát, ale většinu volného času trávil čtením vědeckých knih o xenobiologii a sledování dokumentů. Tvor před nimi byl sice úplně neznámý, ale když Fournier prohlásil, že o nich ví, všichni mu raději věřili.

„Proč myslíte, Raphaeli?“ zeptala se i tak Kallirisová.

„Mohl by být zalezlejší, kdyby chtěl,“ vysvětloval Fournier. „A vidíte, jak se nepatrně hýbe nahoru a dolů? Je napjatý jako struna.“

„Ale neútočí.“

„Asi neví, že víme,“ hádal Fournier. „Je slepý a my ho našli díky smyslu, který on nemá. Řekl bych, že čeká, až vjedeme pod něj. Nedivil bych se, kdyby stejně přepadl i ten vlak.“

„Možná není sám,“ poznamenal desátník Dekker. „Třeba je to pěšák jako my a čeká, až jim dá důstojník rozkaz k útoku.“

To nebyla příjemná představa.

„Luco, můžete natočit postranní reflektory, aby osvětlily strop za ním?“ zeptala se Kallirisová.

Desátník Oltean to zkusil, ale bez většího úspěchu. Kužely světla dokázaly přejet jen po okrajích stropu a uprostřed zůstal příliš široký tmavý pruh. Hlavní reflektor by se ještě o pár metrů dál podívat mohl, ale poslední, co teď Kallirisová chtěla, bylo spustit pavouka z očí.

„Můžou reflektory blikat?“

„Určitě ano, jen to nebude tak elegantní jako se svítilnou, jejich naběhnutí chvíličku trvá,“ odpověděl Oltean. „Chcete poslat zprávu blikálkovi na druhé straně?“

„Přesně tak, Luco. Signalizujte mu KOLIK.“

Oltean poslechl a po nepatrném zaváhání, kdy si přes pomocná slova připomněl K a L, zprávu poslal. Odpověď přišla rychle, neznámý si s morseovkou zjevně rozuměl lépe než desátník.

„Jeden, ale přidal k tomu otazník.“

Kallirisová si prohlížela pavoukův mléčný krunýř. Musel být hodně pevný, když dokázal prorazit bok vagonu. Možná i dost na to, aby po něm sklouzlo pár vystřelených kulek, a oni netušili, jak rychlý a pohyblivý je. Lepší bude hrát na jistotu.

„Kerstin, zvládnete ho odsud dostat? Potřebuji rychlý přímý zásah. Náš přítel sice nemá oči, ale teplo ucítí a určitě se mu nebude líbit, že okolo jeho skrýše hoří.“

„Bez obav, madam.“

Desátník Molanderová se postavila a namířila na pavouka hubici plamenometu. Když v ní bafl malý plamínek, pavouk sebou viditelně cukl. Poznal, že se něco děje, avšak nebylo mu to nic platné.

Z hlavně plamenometu vyšlehl dlouhý ohnivý jazyk a přejel po zalezlém pavoukovi. Když ho pokryla hořící kapalina, vydal zvuk, který se nejvíc podobal pískající varné konvici. Spadl ze stropu a zběsilou rychlostí se rozeběhl proti stěně. Ať se řídil jakýmikoliv smysly, oheň je musel oslepit, protože v plné rychlosti narazil do skály. Rychle se zvedl a tentokrát zamířil k drezíně.

„Zastřelte ho!“ rozkázala zbytečně Kallirisová, protože její podřízení pobízet nepotřebovali. Molanderová se raději rychle vytáhla na střechu a couvala od korby.

Hořící pavouk sebou škubal ze strany na stranu a plameny zakrývaly obrysy jeho těla, a proto většina kulek z první salvy skončila odražená od čediče a magnetických pražců. Kallirisová se ke střelbě připojila taky a snažila se pavouka trefit přes odstraněné čelní okno. Jediný Oltean nestřílel, s největším sebezapřením jezdil hlavním reflektorem po stropu a hledal další útočníky.

Pavouka od drezíny dělilo patnáct metrů, když se Dekkerovi konečně povedl dobrý zásah, který tvora připravil o dvě nohy. Nepředvídatelný pohyb zpomalil a ostatní mariňáci toho okamžitě využili. Zčernalý chitin praskal pod náporem kulek a do otevřených ran rychle pronikal oheň. Pavouk se konečně zhroutil, chvíli se odrážel dvěma pravýma nohama, točil se na zemi v kruhu a pak úplně znehybněl. Byl tak blízko, že vařící se tělesné šťávy prskaly na korbu, kde ještě před chvílí stála Molanderová.

„Barte, zkontrolujte ho,“ rozkázala Kallirisová. „Ostatní jistí tunel.“

Desátník Dekker vylezl z drezíny a v širokém oblouku ji obešel, aby dostal pavouka na mušku a zbytečně se k němu nepřibližoval. Vypadal mrtvě, kromě ohně se na něm nic nehýbalo. Být to člověk, Dekker by do něj lehce kopl, ale pavouk budil respekt i po částečné kremaci. Místo toho našel na zemi menší kámen a nakopl ho tak, aby zasáhl tělo. Bez reakce.

„Má to za sebou, madam.“

Kallirisová vystoupila a šla si pavouka prohlédnout. Když ho viděla zblízka a vedle pražců, odhadovala délku kroutících se nohou na metr deset, možná metr dvacet. Kruhový, lehce zploštělý trup mohl mít v průměru tak šedesát centimetrů. Kromě makadel na něm neviděla žádné detaily, které by už nepohltil oheň.

„Sekáč,“ poznamenal rotmistr Fournier, když přišel z druhé strany drezíny.

„Co jste to říkal, Raphaeli?“

„Jen že má blíž k pozemskému sekáčovi než pavoukovi,“ odpověděl Fournier a ukázal hlavní na mršinu. „Trup není segmentovaný.“

Sekáč.

Kallirisová neochotně přiznala, že je lepší o tvorovi uvažovat jako o sekáči než o pavoukovi. Pavouky nesnášela už doma na Zemi a pozdější setkání s jejich mnohem většími mimozemskými příbuznými ji v tom ještě utvrdilo. Výš na seznamu byly jen solifugy, ty vyloženě nenáviděla.

„Dobře, než z nich nějaký xenobiolog udělá latinské zaklínadlo, budou to sekáči.“

Kallirisová zvedla hlavu a zadívala se do temného tunelu. Už tam nikdo neblíkal. Doufala, že je neznámý signalista v pořádku, v divoké střelbě by se zvuky vzdáleného souboje ztratily jako nic. Pravděpodobněji však čekal, až si ho zavolá. Mariňáci byli po přestřelce nervózní a nečekaný pohyb v tunelu by mohl skončit tragédií.

„Luco, signalizujte do tunelu, že k nám může přijít. Už je na čase, abychom se seznámili.“

O několik rychlých bliknutí později se z tunelu vynořil neznámý mariňák. Bojový oblek měl pokrytý zaschlou namodralou krví a na několika místech lehce promáčkнутý. Skrz se ale sekáči nedostali, protože na něm Kallirisová neviděla žádný izolační gel. Ozbrojený byl jen pistolí SIG Sauer EM294 Hydra, kterou měl zastrčenou v opaskovém pouzdře. Zpoza nepoškozeného hledí se na Kallirisovou dívaly unavené zelené oči.

Když mariňák na jejím obleku uviděl hodnotní označení, předpisově zasalutoval. „Podporučík Marhoul, UTSS *Jan Syrový*. Netušíte, jak moc rád vás vidím, madam.“

„Major Kallirisová, UTSS *Fafnir*.“ Kallirisová se podívala na mrtvého sekáče, který konečně přestával hořet. „A menší tušení bych měla.“

Marhoul kývl na Fourniera a Dekkera a opřel se o stěnu.

„Jste zraněný?“ zeptala se Kallirisová.

„Jen trochu potlučený a v hlavě mi hraje celá bicí sekce symfonického orchestru.“

„Jak jste to tady dole zvládl?“ zajímalo Kallirisovou. „Sekáči vlak kompletně vyčistili, ale vás zjevně přehlédli.“

„Štěstí?“ Marhoul pokrčil rameny, jedna z mnoha automatických reakcí, které kvůli bojovému obleku nebyly navenek vidět. „Když první začal roztahovat dveře mezi vagony, vystřílel jsem do něj půl zásobníku z hydry. Ten parchant ale zůstal ležet ve dveřích a druhý je už díky němu otevřít stihl. Nasázel jsem do něj pár ran, když prolézal dovnitř, ale i tak mu zbylo dost sil, aby po mně skočil a vyrazil se mnou dveře. Naštěstí se mi podařilo dopadnout tak, že skončil pode mnou, a já mu zlámal polovinu nohou. Vystřílel jsem do něj zbytek zásobníku a pak jsem musel na chvíli odpadnout. Když jsem se probral, pavouk byl pryč a já ležel sám v tunelu. Vyrazil jsem směrem, kterým jel vlak, ale pak jsem zahlédl dalšího na stropě. A protože mi zbyl jen jeden zásobník, raději jsem zaparkoval u stěny a čekal na záchranaře.“

„Oni vás tam nechali ležet?“ zeptal se podezřívavě Fournier.

„Netuším, co se těm potvorám honí hlavou, ale protože ty dva, co se mnou bojovali, jsem zabil, ostatní asi nenapadlo, že se v téhle plechovce schovává potenciální večeře.“

Marhoul vděčně poplácal svůj oblek.

„A co tady vůbec děláte?“ zeptala se Kallirisová. „*Syrový* na orbitě není a oblek se na opuštěák nefasuje.“

„Dostal jsem výjimku,“ usmál se Marhoul. „Sestřenice je učitelka a loni se přivdala na Velebit. Když jsem jí napsal, že poletím kolem a mohl bych si tady vybrat opuštěák, poprosila mě, jestli bych neudělal jejím žákům přednášku. A já zase poprosil našeho velitele, jestli bych tam nemohl jít v obleku, protože tak na děcka udělám větší dojem a některá by pak mohla zvažovat kariéru v UTF.“

Kallirisová chápavě pokývala hlavou. United Terra Fleet byla nadnárodní flotila, ale většina vlivnějších států a aliancí na Zemi měla vlastní flotily, o klasické armádě ani nemluvě. Když došlo na verbování, spousta potenciálních rekrutů zůstávala doma a náboráři UTF se museli pořádně ohánět, aby v probraném rybníčku něco ulovili. V koloniích však byly šance mnohem vyrovnanější, protože místní práci koloniální a vesmírné pěchoty UTF viděli na vlastní oči.

„Jen lituji, že jsem se spokojil s hydrou,“ dodal Marhoul. „S FN-3 SPEAR už by mě na opuštěák asi nepustili, ale vlak bych s ní možná ubránil... Předpokládám, že strojvedoucí to nezvládl?“

Kallirisová zavrtěla hlavou. „Podle dispečera se k němu dostali necelou minutu poté, co vás vyhodili z vlaku.“

„Sakra... Ale Stipan je v pořádku?“

„Stipan?“ nechápala Kallirisová.

„Ten kluk, co jsem ho zavřel do trezoru.“ Když Kallirisová nic neřekla, Marhoula zamrazilo v zádech. „Osmiletý kluk, kterého na poslední chvíli do vlaku posadila jeho matka. Když jsem viděl, jak rychle se ty potvory propracovávají vlakem, vytahal jsem poličky z trezoru a zavřel jsem ho tam se čtyřmi nouzovými kyslíkovými přístroji, co měli ve vagonu pro případ požáru.“

Kallirisová se otočila k drezíně. „Luco, okamžitě se spoj s Lesjakem! Ve vlaku je v trezoru zavřené dítě!“

Když se otočila zpátky k Marhoulovi, podporučík už přecházel sem a tam mezi pražci a bezděčně zatínal prsty v pěst.

„Možná jen ze strachu omdlel,“ řekla povzbudivě.

„Možná,“ odušil Marhoul, ale přesvědčivě to neznělo.

„Není tam,“ zavolal z kabiny o necelou půlminutu později Oltean.

„Ten kluk v trezoru není?“ ujišťoval se Marhoul.

„Ne, není tam celý trezor.“

Kallirisová si vzpomněla na díru ve stěně servisního vagonu. „Museli ho vytáhnout ven. Kluk asi brečel nebo křičel, a když se nedokázali dostat dovnitř, odtáhli celý trezor... Luco, ten kluk měl u sebe čtyři nouzové kyslíkové přístroje. Ať Lesjak zjistí, kolik je v nich vzduchu a kolik klukovi zbývá času, jestli je začal používat při útoku na vlak.“

Tentokrát na odpověď čekali o poznání déle.

„Lesjak to odhaduje na dvě hodiny, ale přesněji to prý neřekne, dokud si nepromluví s doktorem a nebude vědět, jak je ten kluk velký.“

„Dvě hodiny...,“ zopakovala Kallirisová. „Raphaeli, zpátky do drezíny. Podporučíku... jak se jmenujete křestním?“

„Jan, madam.“

„Dobře, Jane, nemáme čas odvážet vás zpátky, tak si nasedněte dozadu. Z lovu na brouky se právě stala záchranná operace.“

Drezína se znovu rozjela. Kallirisová si u Lesjaka objednala větší rychlost, ale na stropě schovaní sekáči a hledání stop po odtazeném trezoru ji stále drželo v příliš nízkých číslech. Marhoul se usadil v prostřední řadě sedadel, a protože nejeli v *Armadillu* s nouzovou zbrojnicí, kde by si mohl vyzvednout záložní útočnou pušku FN-3 SPEAR, ostatní mariňáci mu alespoň přispěli

po jednom zásobníku do hydry. Marhoul se opřel vedle okna a sledoval pohledem poskakující světlo bočního reflektoru.

Věděl, že zavřít Stipana do trezoru bylo správné rozhodnutí. Sekáči do vagonu pronikli příliš rychle a Marhoul nevěřil, že by je robustnější lokomotiva výrazněji zpomalila, a Kallirisová mu potvrdila, že se nemýlil. Buď mohl otevřít servisní dveře, strčit Stipana k motoru a doufat, že ho tím nezabije, nebo použít trezor. Masivní ocelová skříň byla zabudovaná přímo do konstrukce vagonu a vypadala, že by dokázala přežít i slabší výbuch. Kdyby ho sekáči nevytáhli z vlaku, Stipan by byl v bezpečí. Jenže oni ho ven vytáhli a Stipana teď čekala smrt udušením.

Vedle sedící desátník Dekker si všiml, v jak chmurné náladě je, a pokusil se ho rozptýlit představováním zbytku družstva. Marhoul však poslouchal jen napůl ucha a ve správných chvílích se usmíval a přikyvoval.

UTSS *Fafnir* byl novou generací těžkých křižníků, a proto měl každý člen družstva pár zářezů na pažbě.

Rotmistr Fournier se vyznamenal při záchraně ztroskotané francouzské průzkumné lodě *Jeanne Baret*, kdy se kvůli bouři podařilo vysadit jen jedno družstvo, které pak muselo dvě hodiny bránit posádku před místními agresivními ještěry.

Desátník Wojnarová své první zkušenosti nasbírala při potírání pirátů, když se její loď *Jan Sobieski* v jediném roce připletla hned ke třem trestným výpravám.

Desátník Oltean si místo na *Fafnirovi* nevysloužil výsledky v bojových operacích, ale při požáru na vesmírné stanici UTSS *Melbourne*, kdy podle instrukcí přes komunikátor zprovoznil poškozený hasicí systém v odříznuté sekci a pak odtamtud do bezpečí odvedl osmnáct civilistů.

Sám Dekker o svém životním úspěchu mluvil jen v náznacích, ale záměrně Marhoulovi poskytl dost informací, aby poznal operaci na Farasanu, kolonii Arabské konfederace, kde náboženský spor mezi sunnitským velitelem vojenské posádky a několika jeho šíitskými důstojníky skončil otevřenou vzpourou, která se přelila i do hlavního města kolonie.

Největší pozornost však Dekker věnoval desátníku Molanderové, o které na *Fafnirovi* kolovalo tolik historek, jako by už byla major a prošla nejméně třemi válkami. Dekker nejprve ztlumil hlas, aby ho náhodou neslyšela, a pak Marhoulovi spiklenecky vyprávěl o nelegálních zápasech v nulové gravitaci, dotěrných mariňácích, kteří se pak objevili na ošetřovně s nepřesvědčivými výmluvami o nehodách při cvičení, a nelidských výkonech v posilovně. Pak se ztišil ještě víc a přešel k teoriím, proč je Molanderová, jaká je.

Při zmínce o tajných biolaboratořích Marhoul protočil oči, ale když Dekker přihodil teorii o steroidové masti, kterou si před pětadvaceti lety Molander starší spletl s tubou lubrikantu, už se úsměvu ubránit nedokázal.

Úsměv však Marhoulovi dlouho nevydržel a brzy se zase díval z okna a modlil se, aby u kolejí zahlédl nepoškozený trezor.

„Nevyčítejte si to.“

Marhoul se překvapeně otočil ke Kallirisové. Ani si nevšiml, že se vyměnila s Dekkerem, který teď seděl před ovládacím pultem. Když začal automaticky hledat nějakou výmluvu, Kallirisová jen s vědoucným úsměvem zavrtěla hlavou.

„Mohl jste ho schovat jinam? Mohl jste jim odolávat déle? Mohl jste nadřízeného požádat o lepší výzbroj?“ Kallirisová pokrčila rameny. „Takových otázek můžete vymyslet klidně stovku, ale na výsledku to nic nezmění. Jak říkával můj první velitel,

každý civilista je po bitvě generálem, ale každý druhý mariňák má sklony k sebemrškačství.“

„Vždycky je něco, co by se dalo udělat jinak,“ odporoval jí Marhoul.

„To je pravda,“ souhlasila Kallirisová. „Ale jiný výsledek to nezaručí. Navíc Stipan má stále hodinu a čtyřicet minut, abychom ho našli, a váš nápad s trezorem je to jediné, co ho drží naživu.“

Kallirisová ho poplácala po rameni a začala se zvedat, když se drezína náhle prudce zastavila.

„Co se stalo, Barte? Další záškodník na stropě?“

„Ne, madam, něco mnohem lepšího,“ odpověděl Dekker. „Asi jsme našli místo, kudy se dostali do tunelu.“

Trhlina ve skále na první pohled vznikla nedávno, čedič byl v místech, kde ho nepokrývala zaschlá krev, viditelně světlejší. Končila v nižší malé jeskyni, ze které vedl úzký tunel. Všechny kameny se po otevření stěny sesypaly dolů, proto si jí asi nikdo nevšiml. Kdyby ji mariňáci nehledali, snadno by ji v členitém povrchu přehlédli.

„Trojkové zemětřesení toho zjevně dokáže víc než klepat hrnkem,“ zabručela Kallirisová, když vystoupila z drezíny a z bezpečné vzdálenosti si trhlínu začala prohlížet. Fournier a Dekker na puklinu ve skále mířili puškami a Molanderová stála jen pár kroků za nimi, připravená sterilizovat jeskyni ohněm hned, jak se tam něco pohne.

„Raphaeli, kameru.“

Rotmistr Fournier vytáhl malou kameru, která se obvykle používala, když se při abordáži prořezali trupem a potřebovali zkontrolovat chodbu na druhé straně. Málem mu nestačil optický

kabel, než se kamera dostala pod úroveň stropu, ale nakonec získal dobrý úhel, aby ještě před otočením kamery zkontroloval většinu jeskyně.

„Čisto,“ oznámil, když kameru pro jistotu několikrát otočil kolem dokola. „Ta jeskyně je jako bublina, samé hladké stěny, nemají se kam schovat.“

Kallirisová k trhlíně přišla blíž a přejela dlaní po jejím okraji. Půl metru nad zemí prsty lehce poskočily kvůli rýze příliš rovné, aby ji způsobilo zhroucení stěny. Když si pořádně prohlédla i zbytek pukliny, našla další tři.

„Jane, pojďte se na to podívat.“ Jakmile k ní Marhoul přišel, ukázala na rýhy a načrtla mezi nimi prstem pomyslný obdélník. „Mohly by být od trezoru?“

Marhoul přikývl. „Mohly.“

„Takže oni s sebou pořád vláčí kus oceli?“ Dekker nechápavě zavrtěl hlavou. „A jak to vůbec dělají? To ho před sebou tlačí?“

„Pravděpodobně,“ řekl Fournier. „Nebo mají na nohou nějaké pseudoprsty, které shořely dřív, než jsme si mrtvolu mohli prohlédnout.“

„Pavouk s prsty? To už si ze mě utahuješ.“

„Sekáč,“ opravil ho Fournier.

„Sekáč, pavouk, jaký je v tom rozdíl?“

„Sekáči nejsou jedovatí a nemají snovací žlázy. Nebo bys byl radši, kdybychom tam dole narazili na jeskyni plnou pavučin?“

„No dobře, je to *sekáč*,“ obrátil Dekker oči v sloup. „Až se dostanou na stůl xenobiologům, stejně si pro ně vymyslí novou třídu.“

„Řád,“ opravil ho znovu Fournier. „Třída jsou pavoukovci.“

„Ty mě chceš vážně –“

„Pánové,“ přerušila je Kallirisová. „Dost mi ulehčujete rozhodování, koho tam dolů pošlu jako prvního.“

To už je umlčelo.

„Půjdu já,“ nabídl se Marhoul.

„To není nutné, Jane,“ brzdila ho Kallirisová. „Navíc máte jen hydru.“

Marhoul ukázal do díry. „Je tam jen jeden tunel a je na něj odsud pěkně vidět. Nahoře budou útočné pušky užitečnější.“

Kallirisová se na něj dlouho dívala, jako by se mu snažila dostat do hlavy. „Dobře, dobrovolník ostatní zaručeně potěší. Ale jestli se v tom tunelu něco pohne, přimáčknete se ke stěně, aby ostatní mohli střílet, a vylezete nahoru hned, jak se otevře bezpečné okno. Rozumíte, Jane?“

„Ano, madam.“

Marhoul přišel k trhlíně a opatrně začal sestupovat po strmém svahu. Cestou si dával pozor, aby neuvolnil žádné kameny a nestrhl lavinu, která by na něj mohla upozornit sekáče. Když se konečně dostal na dno jeskyně, ustoupil stranou, aby uvolnil palebné pole, a přes optiku v hledí si přiblížil tunel.

„Čisto!“ ohlásil. „Tunel dál klesá a nevidím žádné odbočky. Krvavá stopa pokračuje a myslím, že jsem zahlédl další rýhy po trezoru.“

„Dobře. Jdeme za vámi,“ odpověděla Kallirisová.

Seshora se ozvalo škrábání kovu o kámen a po svahu seběhla Molanderová, která se s připraveným plamenometem postavila před tunel. Ostatní mariňáci rychle následovali. Drezína zůstala opuštěná. Nechat tam jednoho mariňáka Kallirisové připadalo příliš riskantní a družstvo víc rozdělovat nechtěla. Dokud nezískají další informace, raději počítala s možností, že dole v jeskyních žije celá sekáčí civilizace s vlastní armádou.

„Klesá to dost strmě,“ poznamenala desátník Wojnarová. „Tímhle tempem se za chvíli dostaneme hlouběji než Otto Lindenbrock.“

Kallirisová se pobaveně pousmála. Desátník Wojnarová se nedávno přesýtila moderními technothrillery, vrátila se k základům žánru a troušila teď popkulturní narážky, kterým na *Fafnirovi* rozumělo tak deset lidí. Kallirisová byla jedním z nich.

„Tak snad se zpátky na povrch nebudeme vracet tak dramaticky jako on. Kerstin, jdete na hrotu, Raphael nám hlídá záda. Stipanovi zbývá vzduch jen na hodinu a půl, tak sebou musíme trochu pohnout.“

Už cesta v drezíně byla lehce klaustrofobickým zážitkem, ale teprve při sestupu úzkým tunelem se to začínalo projevovat naplno. Tunel se po prvních třiceti metrech začal kroutit, nepravidelně se rozšiřoval, že vedle sebe mohli jít dva mariňáci, jen aby se o pár metrů dál zúžil, až nádrž plamenometu skřípala o stěny. Podlaha tunelu byla pokrytá jednolitou vrstvou krve, jak tudy sekáči protáhli malé stádo krav, a mariňákům každou chvíli pod botami něco začvachtalo, ale nikomu se nechtělo zjišťovat, který ze čtyř žaludků to je.

Rýh po taženém nebo tlačném trezoru přibývalo a Marhoul se to rozhodl brát jako dobré znamení. Každá rýha znamenala zaseknutí, které sekáče zdrželo, a dokud budou trezor valit dál, mariňáci by je měli rychle dohánět. Horší bylo, že malý Stipan bude po všem tom převrácení bez sebe strachy. Pokud touhle dobou nezůstane úplně katatonický, jeho křik a pláč budou dál provokovat sekáče, kteří by se jinak těžkého trezoru dávno zbavili.

Úzkým tunelem museli urazit nejméně půl kilometru, možná i celý, když krytky na Marhoulově přilbě s tichým cvaknutím překryly filtry a oblek automaticky přešel na vlastní zásobu kyslíku. Podíval se na FAC, aby zjistil, před čím ho počítač v obleku chrání.

Na displeji poblikávalo CH_4 a vedle 7,3 %. Podle počítače byl vzduch stále dýchatelný, ale koncentrace metanu dosahovala úrovně, kdy hrozilo vzplanutí.

„Kerstin, odlož plamenomet,“ rozkázala Kallirisová, když si na svém FACu přečetla stejnou informaci.

„Je to moudré, madam?“ zaprotetovala opatrně Molanderová. „Možná je to jen kapsa, kterou za chvíli projdeme, a já si pohlí dám, že uvnitř na spoušť ani nesáhnu.“

„I kdyby to byla jen ‚kapsa‘, dokážete mi zajistit, že hlaveň dostatečně vychladne, kdybychom museli rychle ustupovat po střetu se sekáči?“ Na to Molanderová odpověď neměla. „Myslela jsem si to. Dolů s ním, jestli to půjde, vyzvedneme ho po cestě zpátky.“

„Rozkaz, madam.“

Molanderová setřásla popruhy a odložila plamenomet v širším úseku chodby ke stěně. Pak sáhla do sumky a vytáhla z ní složený samopal Kel-Tec SUB 2111. Když se Marhoul na zatajenou zbraň vyčítavě podíval, omluvně se pousmála, jako by říkala, že se měl zeptat.

Úroveň metanu ve vzduchu brzy přesáhla osm procent a Kallirisová raději všechny varovala, aby si dávali pozor a nestříleli na trezor. Zatímco elektromagnetické zbraně by plyn zažehnout neměly, pokud je sekáči neotevřou a nepoškodí vnitřní elektroniku, kulka by při kontaktu s ocelí jiskru vykřísnout mohla.

„Tohle nebude kapsa s důlním plynem,“ poznamenal rotmistr Fournier, který se na hrotu prostřídal s Molanderovou, když se musela vzdát plamenometu. „Podle počítače jsou ve vzduchu kromě metanu i další plynné uhlovodíky. Myslím, že za tohle můžou sekáči, případně něco, co tam s nimi dole žije nebo roste.“

Marhoul si to automaticky ověřil. Fournier měl pravdu, na okraji displeje s grafem složení vzduchu bylo několik velmi tenkých různobarevných proužků. Musel je rozkliknout, aby se ukázaly chemické vzorce, a přestože většinu z nich nepoznával, nepřipadalo mu to jako plyny, na které by měl narazit v lávovém tunelu.

„Vsázím na sekáče,“ ozval se zezadu Dekker. „Vysvětlovalo by to, proč šli po tom vlaku.“

„Rozvedete to, Barte?“ vyzvala ho Kallirisová.

Dekker pár sekund počkal, jestli si slovo nevezme jejich amatérský biolog. Když se tak nestalo, celý se rozzářil nadšením, že si dal něco dohromady rychleji než Fournier.

„Já si možná pletu třídy a řády, ale vyrůstal jsem na farmě a o chovných zvířatech pár věcí vím. Třeba to, že krávy na zvířecí poměry vypouštějí kvanta metanu. A právě ten podle mě sekáče vyprovokoval k útoku.“

„To dává smysl,“ uznal vpředu rotmistr Fournier. „Když zemětřesení otevřelo spodní tunely, sekáči se vydali na průzkum a narazili na železnici. Samotný vlak jim nejspíš připadal jako příliš velké riziko, tomu se asi vyhýbali, ale když projel maglev s kravami, mohli ho brát jako konkurenci. Vylezli na strop, možná i nechali projet pár osobních souprav, a když pod nimi jely další vagony s kravami, seskočili.“

„Jak prosté, milý rotmistře,“ zazubil se Dekker. „Záhada vyřešena.“

„Jedna z mnoha,“ usadila ho Wojnarová. „Tedy pokud taky nevíš, jak daleko mají hnízdo, kolik jich tam je a jak tady dole mohli přežívat, aniž by si jich někdo všiml.“

„Mám pár slibných teorií, ale den je ještě mlad–“

Dekker zmlkl, když se rotmistr Fournier náhle zastavil a zvedl zaťatou pěst. Mariňáci se rozptýlili, jak jen to úzký tunel dovozoval, o lučičky opřené prsty sklouzly ke spouštím.

„Co se děje, Raphaeli?“ chtěla vědět Kallirisová.

Fournier ukázal paprskem puškové svítilny. Zpoza ohybu tunelu vyčníval býčí roh.

Bez bližšího ohledání se nedalo poznat, kolik mrtvých krav v malé jeskyni leží, ale určitě jich bylo nejméně třicet. Uprostřed jeskyně se tyčila hora z natahaných těl a další ležela po stranách, všechna posekaná a plná velkých děr po sekáčích nohách. Tak hluboko pod povrchem nežily žádné mouchy, které by pach mršin přilákal, ale po otevřených ranách místo nich přebíhali malí členovci podobní bezocasým škorpiionům. Světlo svítilen se odráželo od desítek vytřeštěných nechápavých očí. Krví ulepená srst byla tak ztmavlá, že skoro nešlo poznat, jakou měla původně barvu.

„Lakenvelderky,“ řekl tiše Dekker. „Ty poznáte podle bílého pruhu uprostřed trupu. Skvělé dojnice. Děda jich měl šest, jen ty naše byly hnědé, ne černé jako tyhle.“

Mariňáci se rozptýlili, Oltean a Wojnarová zajistili ústí tunelu, kterým pokračovala krvavá stopa, zatímco ostatní procházeli jeskyni a kontrolovali díry ve stěnách. Většinou končily slepě, ale některé se stáčely mimo dohled a byly dost velké, aby se skrz protáhl sekáčův trup.

Marhoul zamířil přímo k hromadě těl. Dvakrát ji obešel a pak se o ni zapřel nohou. Posilovače svalů v obleku zabraly a třetina krav sklouzla na podlahu. Marhoul se podíval na odkrytá těla a zklamaně si povzdechl, když neuviděl nic, co by naznačovalo, že se pod kravami schovává trezor. Stejně tak nikde neviděl strojvedoucího. Toho asi sekáči do hnízda odnesli přednostně, protože se od krav příliš lišil.

„Tohle není dobré, tohle vážně není dobré,“ mračil se Fournier. „Nejdřív je vyházeli z vlaku, pak je odtahali z tunelu sem a podle

krvavých stop je postupně přesouvají ještě hlouběji? Tohle vyžaduje inteligenci. Organizovanost. A podívejte, kolik je tady masa. Tohle by na několik dní nakrmilo celou vesnici a oni si dali záležet, aby ve vlaku nic nenechali. Dole musí být celá kolonie. Desítky, možná stovky sekáčů.“

„Stovky sekáčů,“ zopakovala Wojnarová. „Sakra, to bych radši narazila na dinosaury.“

„Tiše,“ sykl na ni Oltean a naklonil hlavu na stranu. Očima našel bod v horním pravém rohu hledí přilby, naučenou sekvencí mrkání aktivoval oční ovládání a zvýšil citlivost vnějších mikrofonů, aniž by jeho ruce opustily pušku. „Tunelem se něco blíží.“

„Všichni se stáhněte,“ rozkázala Kallirisová. „Co nejdál od toho tunelu, přitiskněte se ke stěnám a nehýbejte se, dokud vám nedám rozkaz. Jana ignorovali, když byl v bezvědomí. Možná si nebudou všimnout ani nás, dokud nebude příliš pozdě.“

Mariňáci poslechli, rychle si našli nerovnosti na stěnách, mezi které se mohli vmáčkнуть, a snažili se splynout s okolím.

V tunelu se objevil sekáč.

Dlouhé nohy kráčely po podlaze i stěnách, Kallirisová si dokázala živě představit, že kdyby se sekáč dostal na vesmírnou loď, mohl by se tam bez problémů pohybovat i v nulové gravitaci. Sekáč se zastavil v ústí tunelu, jako by si jeskyni prohlížel, než skočil dovnitř. Makadla sebou nepravidelně škubala, jako by něco přezvykoval. Světlo svítilen se odráželo od mléčného chitinu a odhalovalo detaily, kterých si u toho prvního nevšimla – prstenec drobných prohlubní na čele, v nichž se místo očních bulv chvěly vlhké membrány, a krátké kadeřavé štětiny připomínající tykadla exotických můr. Mohly to být smyslové orgány, které nahrazovaly zrak? Nejraději by se zeptala Fourniera, ale ne-

chtěla riskovat, že by ji sekáč mohl zaslechnout, i když si na přilbě vypnula vnější reproduktory.

Ve stínech v tunelu se ozval šramot a na světlo vylezli další dva sekáči. I oni se na pár sekund zastavili, než vlezli do jeskyně. Pomalu přišli ke zhroucené hromadě kravských těl a opatrně ji obcházel, kratším párem předních nohou přitom obezřetně štouchali do mršin.

Spadlo vám to, to se stává. Krev klouže a vy nejste žádní architekti. Neřešte to.

Jako by slyšel její myšlenky, první sekáč si vybral mrtvou krávu, zaklonil se a zarazil do mršiny přední pár nohou. Pak začal couvat a krávu táhl za sebou. S půltunovým zvířetem si poradil, jako by skoro nic nevážilo. I druhý si vybral svou krávu a vlácel ji pryč. A třetí...

...třetí vylezl na hromadu těl, napřáhl se a ztuhl. Přední nohy klesly a sekáč se natočil k Molanderové. Začal se lehce pohupovat, stejně jako ten, kterého našli na stropě železničního tunelu. Jeho makadla zcela znehybněla.

„Všimnul si mě,“ hlesla do mikrofonu tiše Molanderová. „Ten parchant mě vidí.“

„Nemůže tě vidět, Kerstin, protože nemá žádné oči,“ uklidňovala ji Kallirisová. „A kdyby věděl, že jsi tady, už by zaútočil. Jen se mu něco nezdá.“

Sekáč udělal váhavý krok kupředu a Kallirisová si všimla, jak se špička pravé nohy v druhém páru otevřela a rozdělila na tři části, jako by to byl bizarní chitinový květ. Ta potvora vážně měla prsty. Noha klesla na kravský trup, a místo aby se do něj zabořila, jen ho zmáčkla a vytlačila z rozpáraného břicha smyčku střev.

„Jde ke mně.“

Hlaveň kel-tecu se začala pomalu zvedat.

Sekáč znovu zaváhal, jedna dlouhá noha zůstala zvednutá ve vzduchu. Štětiny v přední části trupu se lehce zavlnily.

„Cítí ji,“ ozval se Fournier. „Asi nějaký pach, jak použila plamenomet.“

Sakra.

Kallirisová doufala, že se boji prozatím vyhne, ale když bude dál čekat, sekáč se dostane příliš blízko. Jeskyně byla příliš malá, na její překonání mu bude stačit pár kroků. Aspoň že ti zbylí dva zmizeli v tunelu, ale až se začne střílet, budou za pár sekund zpátky.

„Kerstin, Jane, Luco, tenhle je váš, ostatní budou hlídat tunel, až se vrátí jeho kamarádi. Jestli udělá další krok špatným směrem, pokropte ho.“

Sekáč pomalu položil nohu na zem a začal pomalu zvedat přední pár končetin s černými bodci na konci. Příprava k útoku, ve světě bez zraku nenápadná, ale ve světle jasná a nezaměnitelná.

Kerstin nečekala na další krok, zvedla kel-tec a sekáče pokropila, Marhoul a Oltean se k ní připojili jen o zlomek sekundy později. Trojitá salva sekáče zasáhla jako kovová bouře. Bílý chitin se tříštil, z desítek otvorů stříkala namodralá tekutina. Nohy se pod ním podlomily dřív, než je stihl napnout a skočit. Sklouzl z krvavé mohyly a cukal sebou mezi mrtvolami krav, které pomáhal zabíjet.

Než mohl někdo cokoliv říct, střelba se ozvala i z obou stran jeskyně, jak se vrátili zbylí dva sekáči. Když chtěli, dokázali se pohybovat zatraceně rychle, od prvního výstřelu nemohlo uběhnout více než pět sekund.

Kallirisová prvního dostala ještě v tunelu, šťastný zásah, který ho připravil o dvě levé nohy. Sekáč spadl na zem, a než se mohl

znovu zvednout, postaral se o něj Fournier. Druhý však následoval hned po něm, přeskočil umírajícího druha a vběhl do jeskyně.

Mariňáci na posledního sekáče okamžitě zahájili palbu. Členovec zběsile pobíhal sem a tam, jako by se nemohl rozhodnout, na koho zaútočit. Paprsky svítlen se ho pokoušely sledovat, a kdykoliv na něj dopadlo světlo, kulky rychle následovaly, ale většina jich šla vedle nebo ho jen škrábala. A pak se náhle odrazil a vyskočil na strop, kde se přichytil pseudoprsty.

Dekker odstoupil od stěny jeskyně a pronásledoval sekáče dávkami z FN-3. Když ho konečně trefil do jedné zadní nohy, sekáč spadl dolů, okamžitě se však převalil a zaběhl do díry ve skále.

„No to si snad ze mě děláš prdel?“ zaklel Dekker a posvítíl do otvoru, jen aby zjistil, že se po dvou metrech rozdvouje a po sekáčovi tam není ani stopa.

„Barte, zpátky ke stě—“

„Jdou sem další!“ přerušil Kallirisovou rotmistr Fournier a vystřelil do tunelu, ve kterém se ve světle podhlavňové svítilny zaleskl bílý chitin. Posily v podobě dvou dalších sekáčů bez zaváhání vběhly do jeskyně a tentokrát pavoukovci vyrazili přímo k mariňákům, jako by je jejich předchůdci nějak upozornili, kde jsou.

Jeden si vybral desátníka Wojnarovou, ale Marhoul ho chvíli před odrazem trefil do boku hydrou. Sekáč se místo skoku svalil na mrtvou krávu a soustředěná dávka z jedné pistole a dvou útočných pušek je oba roztrhala na kusy.

Druhý už letěl vzduchem k Fournierovi, když ho zasáhl dávkou z FN-3. Kinetická energie dopadajících kulek nedokázala konkurovat setrvačnosti a polomrtvý sekáč rotmistrovi narazil do hrudi a povalil ho na zem. Oltean k němu hned přiběhl, nakopl

dodělávajícího sekáče do boku a smetl ho z Fourniera, než ho mohl divoce mávajícími končetinami poranit.

Desátník Molanderová se otočila zpátky k tunelu, když koutkem oka zahlédla pohyb v díře ve skále.

„Dekkere, za tebou!“

Desátník se rychle otočil, ale zraněný sekáč už byl napůl venku. Sekl po desátníkovi nohou a zasáhl ho pod levé koleno. Dekker vykřikl vztekem a bolestí, ztratil rovnováhu a upadl na záda. Sekáč na něj okamžitě přelezl a začal bušit do jeho obleku.

Molanderová na ně namířila kel-tec a vztekle zaklela, protože sekáčův trup se nacházel přímo nad Dekkerem a každá kulka, která by prošla skrz, mohla zasáhnout jeho oblek a připsat si i druhou obět.

„K čertu s tím.“

Mohutná mariňáčka nechala samopal viset na popruhu a přiběhla k zápasící dvojici. Se znechuceným zašklebením vrazila obě ruce mezi prostřední páry nohou, zahákla je o ty přední a začala sekáče odtahovat od Dekkera. Tvor sebou zmítal jako vzteklá kočka a máchal nohama na všechny strany, jak se na ni snažil dosáhnout. Ležící mariňák si na poslední chvíli zakryl hledí rukou a pak sykl bolestí, když mu silné kopnutí promáčklo chránič předloktí.

Molanderová se narovнала a pokusila se sekáče narazit na stěnu, aby ho trochu polámala a mohla ho potom bezpečně odhodit na zem, kde by se o něj postarali ostatní. Sekáč však pochopil, o co se snaží, zapřel se o skálu nohama a odrazil se tak prudce, že ji málem povalil.

„Jak chceš, ty hajzle, uděláme to po zlém,“ zavrčela mariňáčka a začala zaháknuté paže přitahovat k tělu. Serva v obleku znásobila její už tak působivou sílu a mléčný chitin na předních párech nohou začal praskat.

Sekáč vydal pisklavý zvuk na hranici slyšitelnosti a zoufale se jí snažil vymanit. Molanderová mu nedala nejmenší šanci. Neustále stupňovala tlak, dokud z popraskaného chitinu nezačala vytékat hemocelní tekutina, která v sekáčově těle plnila podobnou funkci jako hydraulická kapalina. Oba přední páry nohou bez ní ochably a Molanderová ho konečně upustila na zem.

O útočné končetiny připravený sekáč se pokoušel odplížit, zadními nohama se odstrkával k mohyle z kravských těl, jako by se mezi nimi chtěl schovat. Molanderová k němu přišla a s gusem na něj dupla. Těžká obrněná bota prorazila chitin a sekáč znehybněl.

„Stav!“ zavolala Kallirisová, zatímco přes hlaveň pušky sledovala tunel, jestli nedojde i na třetí vlnu.

„Jsem v pořádku,“ odpověděl Fournier, který se už zvedal ze země.

„Tak to se o mně říct nedá. Mám – ááách!“ vykřikl Dekker, když počítač v obleku usoudil, že nebezpečí pominulo, a narovnal mu nohu, než ji zafixoval vypnutím servomotorů. „Podle počítače mám zraněné koleno a musím s ním souhlasit, protože bolí jako sviň.“

„Můžete chodit, Barte?“ zeptala se Kallirisová.

Dekker se od Molanderové nechal zvednout a opřel se o skálu. „Belhání zvládnou, ale budu vás hrozně zdržovat. Nechte mě tady, můžete mě vyzvednout po cestě zpátky.“

„Na to rovnou zapomeň, Barte,“ utnula ho Kallirisová. „Kerstin, dostaň ho zpátky do drezíny, a kdyby tě náhodou zdržoval, klidně ho tam odnes.“

„V tom případě bude lepší, když ho rovnou ponesu,“ ušklíbala se Molanderová a bez viditelných potíží Dekkera zvedla.

„Hej, hej! Nenechávejte mě s ní samotného. Vy jste neviděli, jak se na mě dívá ve sprchách!“

Kallirisová se odvrátila, aby neviděli její úsměv. Když Dekker dokázal tak rychle přejít ke vtipkování, nemohl na tom být moc špatně.

„To byla lítost, Dekkere,“ usadila ho Molanderová. „A jeden z mnoha důvodů, proč v žádném případě nebudeš ten, koho si přenesu přes práh.“

„A nemělo by to být naopak? Ne, počkej, počkej... Hej, podporučíku!“

Marhoul se k němu otočil a automaticky chytil hozenou FN-3 SPEAR. Sumka s náboji rychle následovala.

„Teď je řada na mně, abych si vystačil s hydrou.“

„Děkuji, desátníku.“

Dekker mu ukázal zvednutý palec, než se s ním Molanderová vydala na cestu.

Kallirisové se nelíbilo, že se rozdělují, ale Dekker měl pravdu. Zdržoval by je a to si nemohli dovolit. Lepší, když ho pošle s Molanderovou pryč, než kdyby ho později musela v nejhorším případě při ústupu před sekáči opustit. Teď by oba měli být v bezpečí, tunel, jímž přišli, neměl žádné odbočky. Nanejvýš mohli narazit na osamoceného průzkumníka, který se v železničním tunelu vydal opačným směrem a vracel se podat hlášení.

Podívala se na displej FACu. Nastavený odpočet během přestřelky klesl pod hodinu. Museli sebou pohnout.

„Vyrážíme.“

Rotmistr Fournier byl první, kdo je upozornil, že se tunel mění.

Stěny se vlhce leskly a nemohla za to kravská krev. Někde poblíž se musel nacházet zdroj vody a na skále se srážela vlhkost. V puklinách díky ní rostly šedočerné houby a ve světle se tam

několikrát mihli malí bezocasí škorpioni, které viděli hodovat na mrtvých kravách.

Mariňáci opouštěli pohraničí, mrtvou zónu mezi dvěma systémy lávových tunelů, a pronikali do domovské říše sekáčů.

Na odpočtu zbývalo sedmatřicet minut, když narazili na širokou, nejméně deset metrů dlouhou puklinu ve stěně tunelu. Desátník Oltean do ní posvítíl a překvapeně hvízdł.

„Majore, to musíte vidět.“

Kallirisová tam posvítila také a povytáhla obočí.

Na druhé straně skalní stěny se rozkládala jeskyně tak velká, že paprsek světla nedokázal najít stěny ani strop. Někde v ní tekla divoká řeka, její burácení bylo slyšet až k nim nahoru, a světlo se odráželo od klidné hladiny, která musela být jezerem. Kolem rostly obrovské houby, které se rozměry vyrovnaly stromům, klasické kloboukové plodnice se tam střídaly s variacemi na mořské korály. Mezi nimi se něco hýbalo, ale i když se to na takovou dálku špatně odhadovalo, bylo to menší než sekáči. Do konce se jí zdálo, že nad hladinu jezera v jednu chvíli vyskočila ryba.

„Sabino, asi jsme právě dohnali Lidenbrocka, protože tam dole je učiněný podzemní prales, jen slunce mu chybí.“

„A dinosauři?“ neodpustila si Wojnarová.

„Žádné nevidím. Zatím.“

Kallirisová se naposledy podívala do pukliny, než se otočila k odchodu a všimla si Marhoulovy zachmuřené tváře. Vyroženě slyšela jeho nevyřčený nesouhlas, že se zastavují kvůli zbytečnosti. Mohla by mu udělat přednášku o nutnosti udělat si přehled o neznámém prostředí nebo jak jsou podobné krátké rozhovory nezbytné pro morálku mužstva, ale neudělala to. Podporučík byl mladý, pravděpodobně nedávno povýšený, a dnes tady nebyl

jako velitel družstva, ale jako jeho nečekaná posila. Měl právo strachovat se o dítě, které v podzemí skončilo kvůli jeho rozhodnutí, i když mu tím zachránil život.

Oltean se na hrotu prostřídával s Wojnarovou. V úzkých tunelech to byla nepříjemná pozice a Kallirisová tam nechtěla nikoho nechávat příliš dlouho, aby za chvíli neviděl sekáče v každém stínu.

Hub rychle přibývalo, vulkanický čedič jimi byl tak obrostlý, že tunel brzy působil jako dlouho používané odpadní potrubí. Kallirisová to na sobě nedávala znát, ale rozrůstající se houby jí dělaly starosti. Konec tunelu nemohl být daleko, a jestli sekáči trezor se Stipanem vytáhnou do jeskyně, nikdy ho nenajdou včas. Jakmile doběhne odpočet, budou se muset vrátit a žít s vědomím, že při jeho záchraně selhali.

Podívala se na FAC. Z dvaatřicítky se přímo před jejíma očima stala jednatřicítka.

Stipan už musel dýchat z poslední kyslíkové láhve.

Wojnarová se zastavila.

Kallirisová pevněji sevřela zbraň, ale Wojnarová místo zvednutí pěsti otočila hlavu. Za polyplastovým hledím zářil úsměv.

„Našli jsme ho!“

Marhoul se kolem ní protáhl a hlasitě si oddechl, když uviděl vlakový trezor.

Nebylo těžké poznat, proč tady sekáči trezor nechali, i když se s ním celé hodiny vláčeli. Strop lávového tunelu tu klesl na metr třicet a pravá stěna byla vyboulená, jako kdyby se pod čedičem kdysi dávno provrtával nějaký monstrózní červ. Sekáči se i tak pokoušeli trezor protlačit skrz, jeho povrch pokrývaly drobné šupinky bílého chitinu, jak do něj vztekle naráželi, než to konečně vzdali.

Marhoul přišel k trezoru, přes hlavěň FN-3 zkontroloval tunel za ním a pak na černou ocel zaklepal klouby prstů.

„Stipane, slyšíš mě?“

Bez odpovědi, ale to nic neznamenalo. Kluk možná omdlel, jak sekáči trezor neustále převraceli. Jenže kdyby omdlel, nemohl by vyměňovat prázdné kyslíkové láhve...

Trezor byl naštěstí natočený dveřmi nahoru. Marhoul z klávesnice otřel zaschlou krev. Elektronický zámek se zdál být v pořádku.

„Jane, počkejte!“

Marhoul se zarazil a otočil se ke Kallirisové. Ukazovala na svůj FAC, kde počítač zobrazoval složení atmosféry. Tenké proužky na okraji ztloustly natolik, že na nich chemické vzorce viděl i bez roztažení. Vedle upozornění na metan teď na displeji svítilo i varování před biologickým rizikem.

„Jak dlouho vydrží jeho poslední láhev?“ zeptal se rotmistr Fournier.

„Půl hodiny, pokud to Lesjak odhadl správně,“ odpověděla mu Kallirisová. „Je to málo, ale mohlo by to stačit, abychom ho dostali k čistšímu vzduchu.“

„Spojovací hadice,“ vyhrkl Marhoul a začal šátrat po víčku na kyslíkové nádrži bojového obleku. „Sundáme obličejovou masku z dýchacího přístroje a připevníme ji na konec hadice. Sedět nebude, ale páska a izolační tmel to jistí.“

Konečně nahmátl víčko, odšrouboval ho a chytil kovovou hlavici. Hadice se používala v případech, kdy někdo v družstvu přišel o zásobování kyslíkem a spolubojovník ho přes ni připojil na svoji nádrž. Marhoul za hlavici zatáhl a zamračil se, když se mu ji podařilo vytáhnout jen o dva tři centimetry.

„Pockejte, podporučíku.“ Fournier k němu přišel a podíval se na zaseklou hadici. „No, nápad to byl dobrý, ale provést ho

musí někdo jiný. Máte tady pořádnou promáčklinu, jak jste vypadl z vlaku. Tu hadici spíš přetrhnete, než vytáhnete.“

„Já ho vezmu,“ nabídla se Wojnarová. „Možná nejsem tak velká jako Kerstin, ale kdyby na to došlo, ze všech tady běhám nejrychleji. Bez urážky, madam.“

„Nic se nestalo, Sabino, ale mé o deset let mladší já by s vámi nesouhlasilo,“ ušklíbla se Kallirisová. „Dobře, Jane, otevřete trezor. Budeme to muset provést rychle.“

Marhoul nařukal kombinaci, kterou si v duchu opakoval od chvíle, co se dozvěděl, že Stipan nedorazil do Olipy. Klávesnice zeleně zablikala, magnetické zámky se odemkly. Marhoul otevřel dveře trezoru a podíval se dovnitř.

Osmiletý kluk s rozčuchanými hnědými vlasy ležel nehybně na boku. Byl potlučený, pomočený a z rány na čele mu tekla krev, ale dýchal. Poslední kyslíkový přístroj pevně svíral v rukou, ale popruh přes hlavu nepřetáhl a maska teď ležela kousek od jeho obličeje. Marhoul mu masku rychle upevnil na obličeji a podíval se, kolik v ní zbývá kyslíku. Na displeji poblikávalo šest procent a menší jednociferná čísla viděl i na zbývajících třech přístrojích, Stipan je musel měnit hned, jak ho začaly pípáním upozorňovat na docházející náplň.

Marhoul jeden z přístrojů hodil Fournierovi a pak Stipana opatrně vytáhl z trezoru. Vypadal o tolik menší, než když ho viděl naposled, jako by z něj několik stresujících hodin nevysálo jen energii.

„Má někdo z vašich lidí zdravotnický výcvik?“ zeptal se.

„Ano, ale je to Bart,“ odpověděla omluvně Kallirisová. „A navíc má náš jediný lékařský senzor.“

Marhoul si Stipana důkladně prohlížel, ale nedokázal odhadnout, jak na tom je, přes rukavice mu nemohl ani zkontrolovat

puls. Veškeré naděje vkládal pouze do pravidelně se zamlžujících masky.

„Možná ho budeme muset uspat,“ řekl Marhoul. „Jestli se probere po cestě zpátky a začne ve špatnou chvíli panikařit...“

„Raději bych mu teď nic nedávala, ale kdyby se začal probírat, dáme mu třetinovou dávku. To by ho nemělo ohrozit a nepotřebujeme, aby v bezvědomí zůstal dlouho. Stačí, když prospí od nos do drezíny. Slyšela jste, Sabino?“

„Ano, madam. Třetinová dávka, jen co začne otvírat oči.“

Fournier mezitím skončil s nasazováním dýchací masky na hadici. Nástavec masky byl dost tenký, aby se dal zastrčit do hadice, a spoj teď byl několikrát omotaný páskou, která se používala k zalepování poškozeného hledí.

„Můžete ho přinést.“

„Běžte, Jane, ať tady –“

Kallirisová náhle zvedla pušku a vystřelila rychlou dávku do tunelu. Zasažený sekáč, který pohodovým tempem vyšel zpoza rohu, narazil do stěny a sesunul se na zem. Na rozdíl od svých předchůdců se však nepokoušel zaútočit a místo toho se dlouhýma nohama odstrčil za roh. A pak se z tunelu ozvalo zvláštní pískání, jako by hráč na píšťalu střídavě přepínal mezi slyšitelnými a neslyšnými tóny.

Sekáč volal o pomoc. Jestli mu někdo odpovídal, to Kallirisová poznat nedokázala, ale museli počítat s tou horší možností.

Marhoul předal Stipana Wojnarové, Fournier mu rychle vyměnil masky a pak se oba mariňáci vrátili s připravenými zbraněmi k tunelu.

„Zůstanu tady a zdrím je,“ řekl Marhoul.

„Jane...“

„Madam, se vši úctou, někdo tu zůstat musí. Stipan vás bude zdržovat a bez náskoku to nezvládnete. Ale nebojte se, umřít

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***V nefritové kleci***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.